

til Talsmand for. Jeg kan sige, at det er et af mine højeste Ønsker, at jeg maatte opleve at se Retsreformen i Kraft, saaledes, at vi ikke førte den gamle Daarligdom fra den gamle Retsforfatning over i den nye, thi det er min Mening, at fører vi det gamle Smitstof over, fører vi den gamle Inkvisitionsproces over i den nye Proces, saa vil vi aldrig nogen Sinde blive af med den. Dommerne, Betjentene, alt bliver træneret fra det gamle System over i det nye System, og naar det nye er i samme Retning som det gamle, faar vi aldrig et moderne Retssystem herhjemme.

Det, som for mig er den værste Plet paa vort Retssystem, det er ikke, om man straffer en Forbryder noget haardere eller noget lempeligere, Straf er jo Straf, enten han faar en haard Straf eller en mild Straf, og hvis han har begaaet en Brøde, vil han altid kunne forstaa, at han har gjort sig fortjent til Straf, nej, Pletten, Kræftskaden er Varetægtsarresten. Tænk blot, de Herrer, paa de sidste Dages Retsvildfarelser, de Ting, vi har talt om her, eller de Ting, vi har læst om i Aviserne! Jeg skal ikke her komme ind paa at nævne Navne, hverken paa anklagede eller paa Dommere, jeg siger ikke nogen og retter ikke nogen som helst Dadel overfor nogen, men lad os se paa, hvad det egentlig er i vort Indre, der oprøres. Vi kan jo nemlig ikke tro, at en Dommer skulde være saa ufejlbarlig, at han aldrig nogen Sinde tog fejl og fældede Dom over et Menneske, der ikke var skyldigt. Naa, Herregud, bliver det saa opdaget, at Mennesket ikke er skyldigt, saa kan Sagen, naar han da ikke har lidt Dødsstraf, atter tages op, og der kan ske Reparation af Skaden. Men hvor der ikke kan ske nogen Reparation, det er, naar en uskyldig Mand, ja, selv en Mand, der ikke er uskyldig, uden nogen Nødvendighed i Dage, Uger og Maaneder bliver spærret inde i et Hul under Titelen Varetægtsarrestant, hvilket vil sige et Objekt for Dommeren, ikke et menneskeligt Individ, ikke en Mand eller en Kvinde eller et Barn med Menneskerettigheder, men et Individ, der er blottet for enhver Menneskerettighed og er ganske i Hænderne paa en andens Villie og Forgødtbefindende. Det er dér, Kræftskaden ligger, og det er dér, man maa komme den til Liys. At det ikke er noget nyt for mig, jeg her fremkommer med, vil de Herrer kunne se i Reolerne. Jeg blev valgt første Gang til Folketinget den 9. April 1895, altsaa for 18 Aar siden. Da Rigsdagen traadte sammen

samme Aar, forelagde jeg under 9. Oktober et Forslag om Varetægtsarrest, Betingelserne for samme, Begrænsning af den og Kontrol med Varetægtsarrestanterne, Dette Forslag har jeg udarbejdet sammen med Gustav Philipsen og Octavius Hansen. Det blev her vedtaget efter en meget livlig Diskussion og med et stort Flertal sendt op til Landstinget, hvor det blev slaaet for Panden af de store Jurister dér, særlig med den Karakteristik, at et Forslag som dette om Varetægtsarrest passede ikke under det nuværende System. Nej, det kan der være noget i, det er netop det, det ikke gør, det passer ikke ind i det nuværende System, thi dette er et Arbejde mod det sigtede Individ — hans Skyld eller Uskyld ganske ufortalt — med Midler, som man skulde tro hørte hjemme i Middelalderen. Alligevel var Middelalder og Renaissancetiden, som jeg snart skal vise Dem gennem Oplæsning af Christian den Femtes Danske Lov, himmelvidt forud for den Tilstand, hvori vi befinder os. Grundloven har ganske vist givet os en Menneskeret, en Paragraf, der sikrer enhver anholdt, at han inden 24 Timer skal stilles for en Dommer, der saa skal udfærdige en af Grunde ledsaget Kendelse, om den paa-gældende skal belægges med Varetægtsarrest eller ej. Han kan ikke belægges med Arrest for en Brøde, som kun medfører en Straf af simpel Fængsel eller Bøde. Men den nuværende Straffelov er saaledes indrettet, at det er meget faa Ting, der kun straffes dermed, det er saadanne Ting, som at man overtræder en Byggeslov, bygger en skæv Skorsten eller sligt, det bliver man ikke arresteret for. Men ellers er det Praksis, at enhver Mand, enhver Kvinde, jeg havde nær sagt ethvert Barn, der bliver sigtet, bliver ogsaa belagt med Varetægtsarrest. Hvorledes gaar det til? En Mand bliver sigtet for et Tyveri, det kan være stort, og det kan være lille, lige ned til nogle tomme Ølflasker; han kan være skyldig eller ikke skyldig, det ved jeg ikke noget om; men han bliver sigtet af den bestjaalne, han bliver anholdt og fra Stationen transporteret op til Retten, hvor han bliver ført for en saakaldt Grundlovsprotokol, den Protokol, hvorved Grundlovens Menneskeret hævdes eller burde hævdes. Men hvad sker der saa dér? Der sker det samme som i en stor og velordnet Fabrik: ensartet Behandling over hele Linien. Ikke anden Undersøgelse end Foreholdelse af den optagne Politirapport. Hvis Manden saa siger, at det er ikke ham, der har